

כ

מאת D.C. Moore

תרגום ועיבוד: עידו בורנשטיין ופרם-שי חרמון

אני חושב שאני קצת בן זונה, אם להיות כנה.

ככל שאני מזדקן, זה נעשה קשה יותר לשקר. לספר שקר כדי שאנשים ירגישו טוב יותר עם עצמם.

אני לא יכול לעשות את זה.

אני לא מוכן.

אני יודע שלשקר ולהיות בן זונה הרבה פעמים הולך יחד - "יא בן זונה שקרן", כאלה. לדעתי זאת טעות. בן זונה יגיד לך בדיוק מה הוא חושב. את האמת.

בגלל זה –בדרך כלל אתה מנסה להמנע מהם.

ובזמן האחרון, הכי טוב שאני יכול לעשות זה:

להימנע.

כאילו.

אחיין שלי – אחיין שלי, בן – הוא הראה לי ציור שהוא עשה. נמר, נמר תוקף אוטובוס. וזה היה מזעזע. זוועה. אפילו לגיל שלו, לפני כמה שנים עוד הייתי אומר, 'כל הכבוד, בן, זה הרבה יותר טוב ממה שאני עשיתי כשהייתי בן עשר'.

אבל...

זה לא.

זאת אומרת, אני הייתי די טוב – זכיתי בכמה פרסים – והציור שלו, ..

ועדיין, לא הייתי מסוגל לשקר לו. . לא יכלתי להביא את עצמי ל...

אז פשוט. הלכתי.

השארתי אותו שם, בגינה. מנפנף בציור.

בן.

גם בעבודה...

אני עובד מדינה, מחלקת רווחה. בניין זכוכית. חתיכת מגדל. בקרית הממשלה. אני עובד במדור שנקרא 'הצוות לרווחה ופיתוח סביבתי אסטרטגי'.

כן. 'הרפ"ס א"י".

ואם אי פעם עבדתם בשירות הציבורי – או בכל מקום דומה – אתם יודעים שהמילה שהכי טחנו לה את הצורה, יחד עם 'קהילתי' ו'שילוב חברתי', היא, אה...: 'אסטרטגי'.

עכשיו, אם תקח את הדו"חות הממשלתיים ותחליף בהם את המילה 'אסטרטגי' עם המילה 'רקטום', הם יישמעו לך – כמעט תמיד – הרבה יותר הגיוניים. בגלל שאז לפחות הם מתייחסים למשהו, פה, בעולם האמיתי. ש. קיים. באמת.

רקטום.

'סביבתי' מנוצלת לרעה פחות, אבל האנשים שתוקעים לך 'פיתוח' בדרך כלל ידחפו פנימה גם 'סביבתי', למרות שהן אומרות שני דברים הפוכים שבפועל מבטלים אחד את השני.

'רווחה' בכלל לא אומר כלום, לפחות לא בהקשר ממשלתי. 'צוות' רק אומר שמדובר ביותר מאדם אחד. זהו. אז 'הרפס א' יכול להיקרא... אה... 'כמה אנשים שמנסים להבין מה קורה. וכל זה'.

(מבטא את זה כמילה אחת) 'כאשמלמקוז'.

זה נשמע טוב.

אבל מישוהו, בלי שם, בלי פנים, החליט על 'צוות לרווחה ופיתוח סביבתי אסטרטגי'. הרפס א'...

הצטרפתי לפני תשעה חודשים והדבר שהכי מתסכל אותי. שאני לא מבין. כמעט בשום. רמה. מה הם אמורים לעשות.

זאת אומרת, אני יודע שזה קשור לשילוב חברתי.

אני מומחה לא קטן בשילוב. לא תתפסו אותי אומר את זה במסיבה – זה לא ממש סקסי – אבל כן. כזה אני. אני יודע כמה אנחנו לא נוטים ל... כמה אנחנו אוהבים להיות יחד, עם כאלה שדומים לנו. בין אם זה גזע, או מעמד, או שניהם – למרות כל מה שאנחנו יודעים על... כמו, איך שכסף שמשקיעים בתמיכה בקבוצות שונות, בעצם עוזר ל, לבודד אותן. או, או איך שיש ילדים דור שלישי או רביעי שנולדים בארץ הזאת ואין להם שום הבנה של, של השפה שלנו. תרבות.

קשה להדליק בחורות עם דברים כאלה.

הבוס, הבוס שלי ב'הרפ"ס א", גם לו קוראים בן והוא חתיכת...

יש לו דוקטורט בכימיה.

והוא אוהב נתונים. בן מעולה עם נתונים, זה מה שכולם אומרים.

למרבה הצער. מהניסיון שלי, הוא גרוע עם. מילים. רעיונות.

לדבר, לכתוב, להקשיב, לחשוב, לנהל, להוביל, / את זה הוא לא מסוגל, או לא מוכן, לעשותהוא – בן, כן? – הושיב אותי לשעתיים, כשרק הצטרפתי, וישבתי ושאלתי אותו די הרבה שאלות. כשעוד יכולתי.

והתשובה שקיבלתי היתה משהו כזה: 'ממ כן – כן – מה שאנחנו מה שאנחנו שואפים אליו כן זה למשוך, למשוך את כל הנתונים הגולמיים, להניח אותם – להצליב מידע, למזג את זה – עם כל המידע שמגיע מבחוץ – לרכז הכל יחד, לראות מה קיבלנו – ואז לספק לספק סקירה כללית להסיק ראייה כללית של פיתוח סביבתי אה, ושילוב חברתי גם אסטרטגית וגם טקטית ל לבעלי העניין – לקוחות במשרדי הממשלה. כן. כן. זה מה שאנחנו עושים כאן.'

הבנתם? גם אני לא.

כשהוא אמר את זה. והוא המשיך להגיד את זה, בעוד ועוד דרכים בלי שום הגיון.

זאת אומרת, הוא נראה כל כך מרוצה מעצמו. ישב שם, מולי.

כמו, קיסר מפגר בן 14. עם זקפה.

שיושב לך בתוך המקרר.

מביא ביד. אשכרה מביא ביד לקופסת קוטג' שלך.

אבל במשך שעתיים, הדבר היחיד שעשיתי – לפחות כלפי חוץ – היה להנהן.

'כן.'

'זה נשמע... נראה שזה...'

'אני... כן.'

'כן.'

'ברור'

'כן, זה...'

'כן.'

לגמרי.'

מהנהן.

'אוקיי.'

'באמת?'

מהנהן.

חלק מהעבודה שלי, בעצם כל העבודה שלי, ב'הרפ"ס א", היא לאשר את הדו"חות של האנליסטים בצוות של בן. והאנליסטים הם...

כשהייתי ילד, הייתי בבית"ר, שזה כמו 'צופים' רק מיליטנטי. פחות כיף, אותה רמה של פדופילה מרומזת. ופעם שאלתי את אח שלי, שהיה מבוגר ממני – הוא עדיין (מבוגר ממני) – וקשוח, מוקף חברים, שם מלא ג'ל בשיער, לפעמים הוא השתמש בספריי לשיער של אמא אבל עשה את עצמו שלא, הכחיש לגמרי.. שאלתי אותו, למה כל מי שבבית"ר הוא או רזה עם משקפיים או ממש ממש שמן.

והוא אמר:

'בגלל שבכל אחד בבית"ר מסתתר חנון קטן.

והוא צדק.

האנליסטים של 'הרפ"ס א"א" אוטו דבר.

וכבר ראיתי את זה במחלקות ממשלתיות אחרות שביקרתי או עבדתי איתן. יש לך אזורים של אוזלת יד טהורה, כל מיני יצורים עם התנהגויות מוזרות שהתפתחו... עם הזמן. בדיוק כמו המרחבים של אוסטרליה לפני שהאירופאים הגיעו.

בגלל שלא היו טורפים טבעיים, אתה מקבל כל מיני... דברים, מוזרים... שגדלים, מתפתחים, מתרבים, והכל בגלל שאין שם שום דבר שיכול לעצור להרוג ולאכול אותם.

אני וכמה חבר'ה שטובים בעבודה שלנו, שאיכפת לנו מהעבודה שלנו, כשאנחנו נכנסים למחלקות האלו אנחנו כמו צפרדעים, ארנבות, שועלים. בשניה אנחנו מוציאים מאיזון, הורסים מערכות אקולוגיות שלמות. אבל אם אתה נמצא שם לבד...

אתה מוצא את עצמך פתאום מוקף... קנגרו.

והסיבה שהם מצליחים לשרוד ככה – לחיות – היא אפילו יותר...

בהרבה מדורים במחלקה, המשכורת של המנהל נקבעת על פי כמות העובדים שיש לו בזמן נתון.

ככה שאם יש בצוות מישהו ממש חסר יכולת, והמנהל מנסה לתקן את זה התגובה כמעט תמיד תשמע כך:

'אם אתה לא מרוצה מהביצועים שלי אז אולי כדאי שאעבור למדור אחר?'

מה שמיידיית יפחית את השכר של המנהל בשניים, שלושה אחוז – אפילו ארבעה – כי להחליף מישהו לוקח חודשים. לפעמים שנים. אם זה בכלל קורה.

והם מתאגדים להם במדורים האלה, /כבשיםככה שאם אחד הולך, כולם הולכים.

והמנהל, עם המשכנתא והחוגים של הילדים והחופשות חושב: 'על הזין, אני פשוט.. אני פשוט, אשחרר.'

'רק תישאר.'

'בחייאת'

עשה מה שבא לך.'

אבל בגלל שכל מי שמעורב בתהליך הזה הוא משלנו ויש לו בן דוד של גיס שהיה איתך יחד בצבא, שום דבר לא צריך להיאמר. זה פשוט. קורה. ברקע, בלי בלאגן. כמו:

פוטוסינטזה.

רדיקלים חופשיים.

מוות.

מחייך.

וכשיש לך מנהל כמו בן, שמפקח על מדור כזה, במחלקה כזאת, על יצור נתונים, ניירות עמדה שמפיקים. ביזבוז של חודשים, שנים, בניסוח, הוצאה לאור.

אם כל אחד מכם עכשיו – כן? – היה מביא ביד לתוך כוס. אם כולנו היינו עוצרים הכל לרגע ורק מתרכזים כמה דקות בלפמפם במרץ לתוך כוסות פלסטיק שהייתי מחלק – גברים ונשים, פנסיונרים וילדים, מזרחים, אשכנזים, גבוהים, נמוכים, כולנו יחד היינו מייצרים יותר ערך ותועלת למשלם המיסים, מהניירות שהם מוציאים.

ואני. אני צריך לאשר אותם.

את כולם.

כל אחד ואחד מהם.

ומה שיוצא החוצה. זה, זה אחריות שלי. ולפעמים...

לפעמים, אתה אפילו לא יודע איפה להתחיל. חוץ מאשר לאיית

'דודו, הוצאות תקורה, זה לא עם ט'

'אתה איתי?'

'נראה לי, אמיר, שאתה מנסה לאיית כאן את המילה "נחוש". שני דברים בנוגע לזה, אמיר. אחד – לא ככה מאייתים "נחוש", אמיר. דבר שני, אמיר, האם באמת התכוונת למילה "נחוש", בגלל ש"נחוש", ותתקן אותי אם אתה טועה, לא אומר כאן הרבה, אמיר. . נכון?'

אלה עוד מסרים שקל להעביר. לעומת:

'למה, דודו?'

'למה, אמיר?'

'למה עשיתם את זה?'

בהתחלה, ניסיתי לדבר על זה ברוגע עם בן.

'הממ, כן.'

'הנייר הזה, בן. זה לא ממש. אני לא ממש בטוח. מה. מה זה... אומר. אני לא ממש מבין מה... השאלות שזה, זה עונה עליהן. זה באמת חייב לצאת השבוע, מה אתה אומר?'

בפעם הראשונה שניסיתי את זה.

הוא פשוט אמר:

'כן.'

והסתכל עלי.

'אוקיי!'

מהנהן.

יפה!'

'אתה בטוח?'

לגמרי!'

יפה!'

יפה. אוקיי!'

זזה פשוט...

יש... יש נקודה, שאתה כבר לא יכול להחזיק הכל לבד. כל מדור צריך לפחות – לפחות – שלושה אנשים שבאמת אכפת להם ושיודעים מה לעזאזל הם עושים. אחרת, זה כמו...

וכאן – שם – זה פשוט...

אני.

הדבר השני, לגבי 'הרפ"ס א" – וכל שאר המדורים – זה שהם תמיד (באירוניות) עושים כף.

מה שאומר שצריך להביא שתייה או אוכל, או שניהם, בכל פעם שמישהו מצטרף, עוזב, מקבל קידום, חוגג יומולדת, מקבל מחזור, מתחתן, משריץ תינוק. כל החרא שאנשים עושים. וכשיש לך צוות של שלושים איש, זה אומר שבערך כל יום מביאים רוג'ר, יין, בורקס, במבה, תפוצ'יפס, חומוס, מלפפונים חמוצים, מטבוחה, בירה.

בגטים.

גבינה.

קולה.

קאוה.

ועוד. ועוד.

חגיגה אינסופית של מעמד הביניים.

ואם זה לא מספיק.

אז גם יש את ה...

יציאות.

שמתחילות במקום גדול וסתמי שאין בעיה להזמין שולחן ולמלא את הבטן כשבהמשך אתה מוצא את עצמך במועדון עם מוסיקת אייטיז כל כך מייגעת שאתה על המקום יכול לחטוף דום לב. ואז אתה שותה בכמויות. עד שאתה מתעורר. וזה נראה לך כמו חלום בלהות. סיוט.

אז. הפעם. היתה יציאה. .

התחלנו בבר ליד המשרד. התחלנו בעצם במשרד. מישהו הביא שמפניה. לא רעה. ששתינו מכוסות פלסטיק.

זה היה לכבוד ליטל. סוג של... קנגרו, ענק, שיער. קידמו אותה.. יותר מדי קידמו. בדיחה. עוד גידול סרטני בשירות הציבורי ואנחנו...

חוגגים, כאילו זה...

אומרים לך, תבלה מספיק זמן בסביבה ומישהו כבר יתן לך משרד מזוין. או, או, פרויקט חשוב בטירוף שאין מצב שתתמודד איתו ושאם תיכשל בו לגמרי, אז איכשהוא – איכשהוא – יהיה קל יותר לקדם אותך עוד פעם, למקום שבו תוכל לעשות פחות נזק.

ככה זה עובד. בממשלה.

בעירייה.

בכל מקום.

אין... שיטה.

אין משיהו שמושך בידית, קוסם מארץ עוץ,

אין.

ממסד.

סדר עליון.

יש... כאוס.

לעיתים רחוקות אתה מוצא תבנית. תורה חדשה. הצלחה יוצאת דופן. אבל בדרך כלל. חליפות, הצהרות כוונות, מדיניות האירגון... כל זה.

זה לא עובד..

זה פשוט...

שקר עצמי שאף אחד לא קונה.

מהנהן.

אבל להגיד את זה בקול, לערער על זה, זה, זה הסוף שלך. תנסה להראות להם איך....

ישבו עליך, ימעכו לך את הצורה.

אז: סחתן עליך ליטלי. מגיע לך. לגמרי!

זה מה שהייתי צריך להגיד. זה מה שכולם אמרו.

אבל...

כשבאו אלי לשולחן ואמרו לי : איזה יופי של חדשות. לגבי ליטל"

כל מה שהייתי מסוגל להגיד היה 'חדשות'.

ולהנהן.

מהנהן.

ליטל, את בטח מרוצה. זה מה שכתבתי לה.

יצאתי מזה בסדר. נראה לי.

היא פעם שאלה אותי, ליטל:

'למה הערבים כל כך שונאים אותנו?'

אז עצרתי את עצמי מלהגיד לה. זה הכי טוב שיכולתי.

אז אני על הבר כבר חצי שפוך, אחרי השמפניה, ועוד כמה בירות שהזמנתי על הדרך, עד שמישהו – מאיפהשהוא – קנה ערק והורדתי שלוש כוסיות. נראה לי. שלוש. ואז. אז מופיע מגש שוטים של וודקה. חרא וודקה.

אני מוצא את עצמי מזמין בקבוק מרלו, מבקש כוס אחת. שם אותה על תחתית.

יש לזה טעם של...

היין מקולקל. אבל לך תתווכח עם הבחורה הרוסיה האומללה שמגישה לי שברור שלפני הלילה הזה היא אף פעם לא עבדה בבר או במשהו שדומה לבר ושהאחמ"ש הערס, על הזין שלו לעזור להאבל לקשקש בלי הפסקה, זה הוא לא מפסיק. רק עושה לי חשק להיות מסתערב, שב"כניק, לקפוץ מעל הבר, לתפוס את הראש שלו...

אני שומע אותו אומר. 'פרידמנים (חננות) בכלל לא אוהבים סקס' זה הבעיה..

שזה, ממש...

אני תוקע בו מבט.

הוא לא שם עלי

עסוק מדי בלהתחיל עם בחורה, יותר נכון ילדה, אתיופית. היא לובשת ג'ינס צמוד לבן.

בחיים לא שכבתי עם אתיופית.

הייתי שמח. באמת. העור שלהן כל כך...

טוב...

שחור.

שחור.

אני לא מוריד עיניים מהערס.

והוא עדין לא שם עלי. הוא קולט אותי.

ואז אני שומע.

בן.

הוא...

לידי, בבר.

הוא שואל אותי אם, אם אני בא לרקוד.

בגלל שהם כולם... כל 'הרפ"ס א" על הרחבה המוגבהת הקטנה שמולנו.

רוקדים.

המעילים שלהם והתיקים בערימה גדולה מאחוריהם.

אני מסתכל על בן, ואומר:

אני לא בעניין.

'בחייך, אח שלי אל תהיה כזה משבית שמלות.

'משבית-שמחות'.

'מה?'

'אמרת משבית שמלות נראה לי התכוונת משבית-שמחות'.

'אז...? אתה בא לרקוד? ליטל ממש רוצה שתבוא. אח שלי, יש לי הרגשה שהיא לגמרי בעניין שלך. אני חושב שהיא לגמרי בענין שלך אח שלי'.

ותוך כדי, הוא שם את היד ...

על הכתף שלי. דוחף אותי לרחבה.

מנגנים את מייקל ג'קסון, "BAD".

וכל המדור, כל 'הרפ"ס א" כולם שם. הם מתים על זה.

מיכאל, מנהל תמיכה, עושה הליכת ירח. ממש טוב.

פנינה, נראה לי אגף שכונות היא משכנעת את כולם לעשות גל. מסביב הרחבה. אפילו עם אנשים שהיא לא מכירה.

וכולם, כולם עושים את זה. גל. ובן מושך אותי לתוך ה... ה... דבר הזה..

אז כן.

כזה אני.

משבית שמלות.

אני לוקח עוד שלוק מהמרלו, תוך כדי שאני דוחף את בן –בלי להיות נחמד, מנסה לעצור לפני שאנחנו מגיעים לשם כי אם אני רק דורך על רחבת הריקודים, אין דרך חזרה.

אני הודף את בן, די בכוח, והוא אומר:

'תירגע אח שלי.

אני מנגב מרלו מהפנים נשפך לי על הצוואר שלי, החולצה.

אדום.

אני ספוג יין זול .

אני אומר: 'מצטער.'

באמת מצטער. '

והוא אומר:

'אתה בסדר?'

זה נשמע שהוא מתכוון לזה.

'לא.'

אני אומר.

אני לא.'

וואלה. אני מזמין לך מונית.

אני צריך מונית?

מהרבה בחינות, אני צריך מונית.

אני צריך מונית שתאיץ, תסטה מהכביש, תיכנס ישר לתוך הבר, תתהפך, תתהפך, תהפוך לכדור אש, תתפוצץ ותיקח אותי יחד עם כולם.

כן.

אבל היא לא.

זה אף פעם לא קורה.

פאזזה.

למרות...

בטוח היה מישהו, במגדלי התאומים למעלה.

מישהו כמוני.

שהיה. שבור

בחור ניו יורקי חרוץ, יהודי, מתוסכל, באמצע שתיה של הקפה הראשון של הבוקר – והנה הוא רואה את המטוס הראשון מגיע. רואה אותו דרך החלון. מתקרב.

אף מטוס, אף פעם, לא התקרב ככה, בזווית משונה.

זווית של, של זעם.

של.

נקמה.

והוא קלט

בשניה.

קלט בדיוק מה קורה.

למה.

והוא הפיל את הקפה על הרצפה, והרביץ חיוך, חתיכת חיוך, וחשב לעצמו

'כן.'

'סוף סוף.'

וככל שהמטוב התקרב.

ככל שהוא הרגיש את החום מהמנועים.

את הרעש.

'כן.'

'בוא.'

'קח אותי.'

הבניין מתחיל לרעוד.

'קח אותי. את כולנו.'

תשרוף כל אחד ואחד פה.'

'תודה לך.'

'כן.'

היד של בן היתה על הכתף שלי.

הוא אומר:

'נראה לי יעשה לך טוב ללכת הביתה אח שלי. אני מזמין לך מונית. אוקי?

עם הקול הזה. כאילו שאנחנו...

אבל אני אומר לו...

'יש לי קוק.'

'מה?'

'יש לי קוק. אתה בא לך קוק?'

והוא בכלל:

'אני לא בטוח שזה רעיון טוב אח שלי, אתה קצת...'

אבל אני...

אני מתעקש.

'לא, לא, זה יעשה אותי צלול. יעזור לי להגיע הביתה בשלום.. זה תמיד עובד. נשבע לך.'

'אתה בטוח?'

לגמרי.'

לגמרי.

וככה הוא חצי-סוחב אותי לשירותי הגברים.

אנחנו נכנסים לתא. יחד.

הוא נועל את הדלת.

ואנחנו עומדים.

עומדים

'אז... איפה זה?'

'מה?'

'הקוק אח שלי. זה עטוף או משהו?'

אני מחייך אליו. לא זז.

'אין קוק. אין כלום'

'אוקי.'

שתיקה.

אח שלי... מה אנחנו עושים פה? '

ואני אומר.

'בן.'

'עכשיו.'

'עכשיו.'

'תקשיב לי.'

'אתה. אתה גרוע בעבודה שלך.'

'נורא.'

'אתה...'

'יותר גרוע מ...'

'טיפש. אתה טיפש. אתה משכיל, יש לך דוקטורט, אני יודע, אבל אתה...'

יש בך משהו..'

'אני מתכוון, אתה לא מבין אנשים, אתה לא מבין... את העבודה. אתה לא מבין את הקונספט של עבודה במובן הרחב שלה. אתה לא יודע איך אנשים עובדים.'

'אם היה צדק – חתיכת צדק מזויין אתה היית מפוטר. ואז, חוטף מכות

'אני מתכוון...'

'לעבוד איתך, בשבילך, היתה החוויה הכי גרועה. בחיים שלי. בכל החיים שלי.'

'אתה...פופץ, תקוע, מלא בעצמו, בחולצת פסים יקרה

'שבטוח שהוא איש חשוב.'

'אבל הוא לא.'

'אתה לא.'

'כל מה שאתה עושה.'

'הדבר היחיד שאתה חשוב בו.'

זה שאתה מוצץ

'כישורים.'

'זמן.'

'כסף.'

'אוכל.'

'חמצן.'

'תקווה.'

'אהבה.'

'ממני. ומכל האנשים האחרים.'

'בעולם.'

'אתה.'

'כן.'

'ואני, אני בטוח אין לי קוק.'

'זה, היה שקר.'

'תום.'

זה כל מה שהוא אומר.

'תום.'

השם שלי.

הוא מסתכל עלי. רואה שאני לגמרי מתכוון לזה. עובר לו רעד בפנים. ואז. הוא מסתכל למטה.

ממלמל לעצמו. שוב.

רק:

'תום.'

כאילו שאני...

ואז הוא, הוא הולך.

עד שאני יוצא החוצה, אל הבר, הוא כבר שם עליו את המעיל, לקח את התיק שלו והוא כבר בדרך החוצה לרחוב.

אני חוצה את הבר ואני רואה שכולם הפסיקו לרקוד. כל 'הרפ"ס א". כולם מסתכלים לכיוון,
לאן שבן הלך. ברור.. היתה סצינה. ועכשיו הם... הם כולם מסתכלים עליי.

אבל אני ממשיך ללכת.

דוחף את הדלת. יוצא החוצה.

פתאום, אוויר נקי...

ואני רואה את בן נכנס לתוך מונית ואני צועק אחריו אבל המונית מסתובבת ונוסעת.

הוא לא שומע, רואה אותי.

אבל אני...

אני רואה אותו.

הוא...

קן.

הוא בוכה.

בלי לזוז.

מחזיק את התיק צמוד אליו, והוא...

והמונית נוסעת. נעלמת.

אני לוקח שלוק מהמרלו.

לוקח אוויר.

מסתכל.

על הכביש... נזכר באדם האחרון שגרמתי לו לבכות.

יעל.

זה היה לפני ארבע שנים. יצאנו עשרה חודשים ואני הבנתי שאני לא אוהב אותה. לא חשבתי
שאני...

אז...

במקום לתת לזה...

סגרתי עניין.

והיא. בכתה. כשאמרתי לה.

ישבה על המיטה שלה ואמרה:

'אבל בעיני אתה מקסים.'

שהיה כל כך...

פשוט.

כנה.

כל כך...

להגיד את זה.

לי.

עוד שלוק. מביט לכביש. בעיקר מוניות. פתאם רוכב אופניים
עכשיו. אני לא יכול להיכנס חזרה פנימה, אבל ממש לא בא לי ללכת הביתה.

הבית זה דירה עם שלושה שותפים

בחור, עובד בשיווק. בחורה, יועצת השמה. ואני.

כל יום אני קם חצי שעה לפניהם, כדי שלא אצטרך לנסוע איתם.

הם לא. חארות. אני פשוט לא יכול לדבר בבוקר. הגלגלים עוד לא עובדים.

אבל גם בערבים, שבתות, אני בקושי יכול לעשות את זה.

הם תמיד רואים דקסטר הורידו את כל העונות... לא משנה מתי אני מגיע, הם רואים
דקסטר.

לא יכול ללכת הביתה.

לא יכול.

אני פשוט...

מתחיל ל... ללכת.

קונה בפיצוציה וודקה מוזג לבקבוק יין. מנער.

טועם.

אחלה.

באמת אחלה. הכל נעשה קצת... מטושטש.

חשבתי. עכשיו חשבתי, שאני לשניה סוגר עיניים וכשאני פותח אותן. אני נשען על קיר של
בניין.

כן.

אני מסתכל למעלה וזה.

בית ערבי.

יפהפה, האמת.

גבוה. אבן.

אני מתחיל לשוטט. אוויר טוב. כיכר. באמצע עץ זית. מואר.

אני מקבל החלטה.

אני הולך לראות את בן.

הלילה.

הליכה. צריך להתכונן. אני נכנס ליד לקנות שתי בירות, ביסלי, מסטיק, שוקולד.

ואז אני

מתחיל.

הולך. לתוך הלילה.

ישר על ההתחלה כביש חסום. שיפוצים. פקק תנועה. צפירות. אני עובר לצד השני. בנייני
משרדים. ערימות של זבל. תחנת דלק. פתאם בר. עוד אחד. אש. זיעה.

טאפאס בר. דיסקו.

מלא אנשים בחוץ מעשנים.

בחורות דשנות, שיש מה לתפוס, אחלה רגליים, פנים קשוחות.

אני חותך משם, פנימה לתוך העיר. זאת הדרך. הדרך להגיע לבן.

אבל אני עוד לא שם. יש עליה. פעם גרתי פה. בית כנסת. יש בעיר הזאת מלא בתי כנסת.
ומלא חתולים.

ואז אני רואה את דימה. דימה הוא ההומלס האלכוהוליסט של השכונה. יש לו מסלול קבוע,
צמתים בהם הוא מקבץ נדבות. תמיד הוא סוחב שקית סופר מלאה בירות. לא נראה לי היו לו
חיים טובים.

דימה בתחנת אוטובוס. שם הוא מחכה עד שמסלקים אותו. לידו יושבת מישהי. מדובבת
אותו. שידבר. בחורה צעירה. אשכנזיה. בית טוב. כמעט יפה. וכל מה שעולה לי בראש זה:

כלבה. מתנשאת. מטומטמת.

היא בטח חושבת שהיא... עוזרת לו, בזה שהוא מדבר.

אבל היא לא.

היא מתעלקת. דוחפת את האף. כוס מהלך.

ואני ממשיך ללכת.

כועס.

הולך מהר.

גם בגלל שאני כועס אבל גם בגלל שבאיזור הזה אתה לא רוצה שיתעסקו איתך.

שכחתי.

נעליים של תינוק מעל הכביש תלויות על חוטי חשמל. מלא חוטי חשמל. חתול קופץ לתוך פח. אני מאבד שיווי משקל. כמעט נופל. ואין ממש מדרכה. כוס אמק. הלוואי עלי אינסטינקטים של חתול. להריח סכנה.

ואז .

אתה חוצה את הכביש, עולם אחר. רובע לב העיר או איך שקוראים לזה. בתים בשימור מחמיר. מרפסות אקלקטיות. חלונות עץ משוחזרים. בוגנוויליה.

זה...

זה כמו

שכל הטחונים שגמרו שני תארים, כל אלה שרצית להקיא מהצפונבוניות שלהם, המכוניות שלהם, הנעליים המבריקות מדי שלהם, והמקל שהם תקעו לעצמם בתחת, כולם עשו - אסיפה כללית - והחליטו שהם גרים יחד.

הם השתלטו. שורצים בכל מקום.

עוד בר. מסיבת חברים. יושבים בחוץ על ספסלי עץ. בערך עשרה.

וכל אחד מהם לובש... כסף או זהב... אקססוריז, משקפי שמש, צעיפים, כובעים, שפמים, משהו שאומר:

'הי!'

'וואי!'

קלטו אותי!'

'ואיי, אלוהים!'

אין להם אפילו רגע אחד של ספק.

של כבוד. הגינות.

ובלי לחשוב יותר מדי, אני זורק עליהם פחית בירה סגורה וזה פוגע באיזה בלונדינית שיושבת בקצה.

די חזק. בראש.

מפיל אותה. השיער שלה כזה מתרומם למעלה בזמן שהיא.. נופלת למטה.

היא לא נפצעת, היא בהכרה, נראה לי, אבל...

זה עושה קצת, אה... בלאגן.

בזמן הזה אני... רץ.

בורח.

אני עוצר רק כשאני יודע שהכל בסדר. לא שומע אף אחד רודף אחריי, אני מזיע כמו...

רחוב אחורי. בניינים. דירות. שקט.

אני עוד לא מצליח להסדיר את הנשימה. אז אני, מתיישב על המדרכה, פותח עוד בירה. פחית אחרונה.

פאזזה.

אני עוד פעם מתעורר. הפעם אני, בשדה.

חושך מצרים, כל מה שאני רואה זה צלליות של עצים ודשא.

בכל מקום.

אני בשדה חשוך.

בכפר.

אבל אז, אני מתרכז. מכריח את עצמי להתאפס. הכל בסדר, הכל. בסדר. זה גן. גינה.

נרדמתי בגינה ציבורית... הכל בסדר. הכל.

אני קם.

הולך לכיוון הרחוב.

מועד. מקיא.

מגיע לכביש.

יש מונית מדי פעם. משאית.

אני הולך איתו, עם הכביש. מצד ימין. כמו מגלה ארצות או רועה צאן שהולך עם הנהר, וכשאני מגיע לקצה, אני חוצה עוד כביש ומגיע לים של. בתים. יפי תואר...

אני עומד, ומסתכל. חצרות עם עצי לימון. מרפסות קטנות מסודרות. חלונות עץ גדולים. מנורות מעוצבות.

מישהו השאיר אור.

זונות.

אני מדמיין את כל האשכנזים העשירים שלובשים בגדי מעצבים ויודעים לבשל עם מצרכים טריים אורגניים שהם מגדלים באדניות. אני מנסה לדמיין איפה הם. איפה הם מחנכים את הילדים שלהם.

אני מהפרובינציה. תיכון עירוני מקיף. לא האנשים האלה. הם אף פעם לא ישלחו את ה...
 אין לי מושג איך נראים פה בתי ספר פרטיים, אתה אף פעם לא רואה אותם.
 ואני מדמיין שהם חבויים מתחת, ממש מתחת, לכל הבתי ספר המחורבנים שילדים
 אפריקאים ותאילנדים הולכים אליהם ושאותם אתה דוקא כן רואה. אז בזמן שכל הילדים
 העניים האלה בקושי מקבלים חינוך, עושים הכל כדי שלא ידקרו אותם, במקלטים שמתחת
 לרגליים שלהם אומרים לצפנת וחגי ותמר:

'אתם. אתם הכי טובים.'

'אתה הפסגה, הדובדבן והקצפת. תזכרו את זה. תמיד'

'הילדים מעליכם. אין להם מושג מהחיים שלהם. הם נחותים אתנית, תרבותית, אסתטית.
 אתם. אתם העתיד. אתם העבר. אתם...'

הכל

ואם אי פעם יהיו לי ילדים. אני רוצה אותם במקלט. שזה מה שיגידו להם.

בגלל שלי...

לי אף אחד לא אמר כלום.

אז הילדים שלי, אם אי פעם יהיו לי, להם יגידו.

פתאם בחילה. אני נשען על אנדרטה בפינת רחוב ומקיא את נשמת.

וישלח בהם חרון אפו, עברה זעם ומשלחת מלאכי רעים. פחות או יותר כל הגוש גרנוליט
 מכוסה חתיכות ממני. ביסלי גריל. שכנראה בלעתי שלם מטפטף לו על שמות קורבנות
 הטרור שנקטפו ממש פה.

חבורת פרחות עוברת לידי ותוקעת בי מבט. על הזין שלי, תסתכלו עד מחר, אני לא אוריד
 את העיניים מהרגליים, מהציצי מהתחת שלכן. זה מה שאתן.

אמרתי את זה בקול. נראה לי.

אני מקיא. עוד פעם. ואחת הבנות צורחת:

'אלוהים, זה דוחה!'

בדיוק. זה מה שזה.

אני כולי כפוף אבל אני עושה לה לייק (עם האגודל) מעל הראש ומנגב את הפה עם היד.

זה מגרה אותה. אין ספק.

הצלילות המטורפת שיש אחרי שמקיאים מאפשרת לי לעמוד ישר, להוציא כסף, להיכנס לאיזה חור, בוטקה, ולמרות שזה כבר שתיים וחצי בלילה, לקנות יין לבן. שלושים ושש תשעים ותשע.

פקק מתברג.

מחליק בגרון. ממלא אותי... ממלא אותי... עם...

פאזה.

בורקס. אני בדוכן בורקס. רוצה בורקס.

הם אומרים שעוד אין. רק פתחו. עוד חצי שעה יהיה. אבל אני חייב. אני מתחנן. תביאו בורקס.

נגמרת לי הסבלנות.

"תביאו לי בורקס עכשיו, או שאני לא יודע מה."

ואני שם לב, מוזר, נעשה בחוץ אור.

"אני רוצה בורקס תפוחי אדמה. לא, בורקס גבינה עם חריף ורוטב עגבניות.

'חצי שעה יהיה.'

'מה?'

אני לוקח זיתים.

ו, ו מוציא מהמקרר מיץ תפוזים.

ואז למשך כמה זמן אני בטוח שאני יודע מה הכיוון. אני עובר בגינה. היא נראית מוכרת. כיכר. ו...

עוד פעם בורקס. אותו דוכן בורקס. אותו בחור שדיבר איתי ערבי. נראה לי. למרות שאין לו ממש מבטא.

אני דורש בורקס. שוב פעם.

אבל אני מקבל עוד... זיתים.

ממשיך הלאה.

אני רעב.

זה קילומטרים.

שלטי חוצות. רמזורים מהבהבים. מוקשים על הריצפה. אוטו זבל. שני פועלים עם כפפות
מרימים פח והאוטו בולע את כל הזבל. אני יודע איפה אני. אני בכיוון הנכון. זאת הדרך לבן.

מזל שאני רק עובר פה,

זה...

כל כך הרבה בתים, ועוד קומות ועוד קומות...

אני מכריח את עצמי לא לחשוב על כל האנשים – ילדים – שגרים שם.

קילומטרים של....

זה אינסופי...

להיוולד לתוך הדבר הזה.

אני ממשיך ללכת. אוטו זבל. אחר. יש פה מלא אוטו זבל. איש עם כלב. ועוד אחד. ועוד
אחד. כולם ממש קטנים. הכלבים. בחורה עם טייץ ואוזניות חותכת אותי בריצה. אני עדיין הכי
מוזר בסביבה.

כבר אור.

נראה. יותר.

צהוב.

מעונן חלקית.

אני הולך. לא מפסיק. אם אני מפסיק עכשיו. אם אני עוצר. נעמד במקום. אני... נעמד.
במקום.

גן. פארק. יער. אני יורד מהכביש ונכנס פנימה.

וזה כל כך.

שקט.

רגוע.

ירוק.

אני האדם היחיד בסביבה.

אני הולך על הדשא, לאט, לעבר המזרקה.

וכשאני מגיע לשם.

יש שם ברווזים

ישנים.

אני מביט בהם.

נושמים.

זה כל כך...

מסתכל על המים.

כשאני אמות, אני רוצה לטבוע במים שחורים, עמוקים. ושאחרי כמה ימים ימצא את הגופה שלי זוג צעיר שדוחף עגלה ובתוכה יושב ילד נכה – מעוות קשות. כן.

אני ממשיך...

דרך הגן. מעבר למגרשי הפטנק. נדנדות. מגרש משחקים.

אני מגיע לצד השני. מדרכה.

אני קרוב.

בן.

פאוזה.

אח שלי התחתן עם כסף, אי אפשר להאמין.. היא גדולה ב... משהו פיננסי, הכי קרוב לרשע טהור. זה אפילו יכול להיות, אה, קרן הון-סיכון. היא טובעת בכסף, בקיצור.

אבל נחמדה. נדיבה כזאת. מצחיקה.

אני ממשיך.

אחרי עליה.

אחרי כל הרחובות הקטנים עם השמות של הפרחים.

מאד יוקרתי, מאוד מאוד נחמד.

ואז.

הנה.

הבית של אח שלי.

שקל הוא לא שילם עליו.

שלוש קומות. Basement. גינה. דק מעץ.

אני עומד בחוץ. מסתכל על כל ה...

חלונות. עבים. זכוכיות מחוסמות. פעם בשבועיים מישהו מגיע לנקות. נחמד.

הולך בשביל שלצד הבית. פותח את השער ונכנס לגינה האחורית.

הייתי הורג בשביל גינה.

כבר אור.

השמיים...

כתומים.

כחולים.

אני עומד על הדשא.

והנה הוא.

בן.

דרך הדלתות זכוכית, אני יכול לראות אותו. משחק "גיטר הירו" ב- "Wii" שלו. מתרכז. הוא תמיד מתעורר ממש מוקדם, לפני בית-ספר, לשחק. ידעתי את זה, אבל... לראות אותו.

אני ניגש לדלתות.

דופק על הזכוכית.

בן מרים את הראש, לוקח את המפתח מהמדף, פותח את הדלת ושואל אותי:

'דוד תום, מה אתה עושה פה?'

'אומר... בוקר טוב.'

'בוקר טוב.'

הוא מרים את הראש. מחייך אלי, נותן לי להיכנס. ואז הוא אומר:

'רוצה לשחק גיטר הירו?'

'תודה, בן. נשמע דוקא...'

אבל אני לא מצליח ממש לקלוט את זה, זה נורא קשה. אתה צריך ללחוץ על כפתורים שמתאימים לתווים – בדיוק בזמן הנכון – מה שגורם למוסיקה שעל המסך לנגן, ואתה מקבל נקודות... הוא מראה לי איך, יש לו מלא סבלנות אלי. אבל הקואורדינציה שלי...

די מהר אני פשוט נותן לו לשחק, מתיישב, מסתכל.

הוא. מדהים. זה מיומנות בזכות עצמה. חסרת טעם לחלוטין, אבל...

הכל ככה. לא?

בזמן שהוא מתרכז במשחק, אני שואל אותו:

'תגיד בן, איך הבית ספר שלך? הוא פרטי, לא?'

'כן.'

הוא... תת-קרקעי?'

'לא.'

'אה.'

מה שהכי מוזר בגיטר הירו, זה שכל המוסיקה אייטיז. אייטיז מזעזע. מגה-דת! סקורפיונס.
דף-לפרד.

והילדים.

הילדים היום.

הם מתים על זה.

אני מתכוון, בן. בן תמיד אומר שהלהקה האהובה עליו. היא – הם – הסקורפיונס. והשיר
האהוב עליו. בכל הזמנים. מכל המוסיקה שנוצרה אי פעם על ידי בני אדם משחר
ההיסטוריה. זה "Winds of Change". המנגינה האיומה הזאת, עם השריקה וה...
שיר נוראי.

אבל בן מניח את הקונטרולר ואומר:

'בא לך שנרקוד עם הסקורפיונס?'

'מה?'

'נרקוד עם הסקורפיונס?'

ואני אומר:

'אוקיי!'

שכחתי.

בן אוהב לרקוד. התוכנית האהובה עליו בטלוויזיה זה רוקדים עם כוכבים. הוא דלוק לגמרי על
הילה נחשון. הגיוני.

אז הוא שם את *Winds of Change* במערכת שמאחורינו.

ואנחנו רוקדים.

הוא עומד לי על הכפות רגליים.

אני מוביל, ברור.

הוא מרים את הראש. מסתכל אלי.

אנחנו לא מפסיקים לרקוד.

והוא אומר.

'דוד תום, זה מוזיקה טובה?'

ואני אומר:

'כן.'

'זה מוזיקה טובה.'

'תגיד, אתה חושב שזה השיר הכי טוב בכל הזמנים?'

אוקי."

'כן בן, זה השיר הכי טוב בכל הזמנים.'

והוא מחייך.

אנחנו רוקדים.

פאזה.

ואז אני שואל אותו:

'אני...? תקשיב רגע בן. אתה – תהיה כנה, תגיד לי, בכנות, בבקשה – נראה לך בסוף אני אהיה... הכל איתי יהיה... בסדר?'

אני שואל.

והוא אומר:

'למה אתה מתכוון?'

ואני אומר:

'עם הכל. החיים שלי. זה הכל יסתדר? בכנות?'

ובנימין הקטן מרים את הראש. מסתכל עליי.

עושה עם הכתפיים ואומר:

'לא יודע.'

'לא יודע.'

ואנחנו רוקדים.

אנחנו לא מפסיקים לרקוד.

סוף.